

Záhrada

Jedna nôžka, druhá nôžka. Cup, cup, hop a skok, a šplech rovno do mláky!

„Ako sa kvapky krásne na slnku ligocú!“ povedalo útle dievčatko v gumených čižmách. Dupi dup! Zadupalo v mláke, až sa celá voda v nej pomiešala s hlinou a vzniklo ťažké bahno.

„Zornička!“ zavolala na dievčatko mama z malého domčeka. „Zornička, poď si zobrať pršiplášť!“

Dievčatko sa naozaj volalo Zornička. Meno dostalo podľa prvej rannej a poslednej nočnej hviezdy. Aj ono sa najradšej budilo veľmi skoro ráno a utekalo k oknu, aby svojej hviezde zamávalo: „Dobré ráno, Zornička. Ty ideš do svojej obláčikovej škôlky a mňa čaká moja záhrada. Uvidíme sa zase zajtra!“

Zornička vbehla do domu a čižmami urobila na chodbe dve veľké čiernohnedé machule.

„Pozri sa, ako to tu zase vyzerá,“ zastonala mama. Na jednej ruke hojdala Zorničkinho malého brata Filipka, ešte batola, okolo ktorého mala stále veľa práce, a druhou sa snažila poutierať z dlážky blatové jazierko. „Nemôžeš byť aspoň chvíľu v dome? To musíš stále behať po záhrade?“

„Záhradu mám najradšej na svete,“ odvetila Zornička, obliekla si pršiplášť a znova vybehla von. Hovorila úplnú pravdu. Zo všetkých miest, kde ju rodičia vzali, sa jej aj tak najkrajšia zdala ich záhrada.

